

דברי חכמה

טנא של אהבה

עשו לכם טנא של אהבה. הטמינו בו רך והקשבה
ואל תהססו לקשט בחיזוקים, למצא בדרך רגעים מנצחים

עשו לכם טנא של סבלנות.

הניחו בו חמלה וננות ואל תשכחו לפזר בשמחה
מלים טובות, אור וברכה.

עשו לכם טנא של תקנה, רפדו אותו בתפלות ושלום
ואל תחששו לחבק ולערבב שלל צבעים שמבקש לו הלב

עשו לכם טנא של חלומות, שיש בו אמן, נופים וחלונות
זה הזמן לחגוג יבולכם, לקצר ולשיר את שיר חייכם

גיליון מס' 2621 ו' סיון תש"פ * 29 במאי 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

חגיגה בלבן

שבועות 2020 בכפר הנשיא

יום שישי | 29.05 | 11:00-14:00

חוגגים שבועות בקונספט קצת אחר...

האירוע יתקיים במקביל
בשלושה מוקדים:

אז מה יהיה לנו?

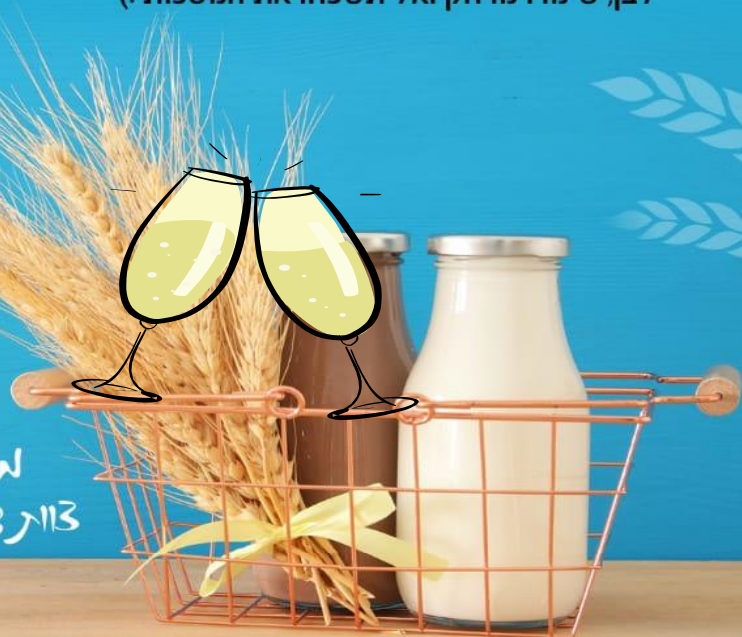
3 אמפי
מגלשת מים לילדים,
מתנפח, גלידה אמריקאית
וברד.

2 לב הקיבוץ
בר קפה/תה ומבחר עוגות
מעשה ידכם.

1 משק ילדים
שירה בציבור ברוח החג,
מתופפים, סדנת תיפוף
לילדים, בירה קרה, פיצות
ופוקצ'ות.

בימים הקרובים יחולקו בתאי הדואר צמידים בצבעים שונים (כל מוקד באירוע אופיין בצבע) והסבר מפורט על התנהלות האירוע. אנו מבקשים לפעול לפי ההסבר ולהישמע להנחיות בכדי שנשמור על הבריאות של כולנו. יהיה שמח, בואו לבושים לבן, שימרו מרחק ואל תשכחו את המסכות! :

אזכרים לכם!
צוות שמואל ודגת תיבת

לכל שאלה: ליאת 052-6640855 / נועה 050-6757157 / אירנה 052-6265891

**אם בא לכם להיכנס לספרי ההיסטוריה של הקיבוץ
ועדת תרבות מחפשת את צוות חג המשק 2020 !**

**להיות בצוות חג המשק 2020 !
זה בעיקר להיות חלק מאירוע קהילתי בלתי נשכח זה**

חג המשק 72

זאת ההזדמנות!

**אם יש לכם זמינות, רצון, רעיונות והמון מוטיבציה
דברו אלינו.**

**ועדת תרבות
רתם איילון (0508811458)**

• הקיץ הזה נלבש לבן

אינני זוכרת אף שנה שבה היו כל חלקות הבור והבר במחנה ומסביב לו, מכוסות בפריחה צפופה כל כך של סוככים. התפרחת של חלקם קטנה, והאחרות גדולות, ואף גדולות מאד. כשבמרכזן בליטה שחורה, שמזכירה איזה חרק. אולי מטרת הבליטה הזאת היא למשוך חרקים. התפרחות האלה, אשר כל אחת מורכבת מעשרות ואף מאות פרחים זעירים, המסודרים בעיגולים ובספירלות, מעשה ידי אמן של הטבע, מזכירות מפיות תחרה קטנות DOYLIES באנגלית, כאלה שגברת יודאיקין עליה השלום, הייתה סורגת ומחלקת כמתנות. בתוך הפריחה המרהיבה שהביא לנו האביב/קיץ הזה, שהגיע אחרי חורף גשום וארוך כל כך, הצבע הלבן שולט ומברך אותנו בחג שבועות שמח

[תמונה זו](#) מאת מחבר לא ידוע ניתן ברשיון במסגרת [CC BY-NC-ND](#)

• ועוד פריחה נפלאה:

שולחן הכתיבה שלי נמצא מול החלון, ומול החלון פורח בשפע סגול, עץ הג'קרנדה של משפחת פלמה.

כשהיינו בשליחות בדרום אפריקה, שמעתי את החניכים, תלמידי התיכון אומרים: אם לא התחלת לדגור (לשבת ללמוד ולשכן, או באנגלית TO SWAT)

עד לפריחת הג'קרנדה – "הלך עליך", אתה עתיד להיכשל בבחינות סוף השנה ובבגרות.

בדרום אפריקה הג'קרנדה
(בעברית – סיגלון חד עלים)
פורחת באביב של חצי הכדור
הדרומי, בנובמבר. אצלנו היא
פורחת בחודש מאי. כך או כך –
יפה כל כך, ועוד מעט יתחילו
המרבדים הסגולים על המדרכה
שמתחת העץ.

• השר לענייני מים:

אחד התחביבים שלי הוא פתרון תשבצים, למשל, התשבצים הקלים האלה של דקל בנו בידיעות אחרונות. זוהי פעולה קלילה של הסחת הדעת, שאני עוסקת בה במקום לנגב את האבק מעל מדפי הספרים. כמעט בכל תשבץ מופיעה הגדרה: "שר חוץ לשעבר" או "שר בריאות בעבר", "שר חינוך בעבר" וכו'. הרבה פעמים אני זוכרת: המר – שר חינוך, אבא אבן שר החוץ, אהוד ברק – שר הביטחון (הוא גם היה שר הפנים). אבל אם אצטרך, יום אחד למלא משבצות אלה לגבי הממשלה החדשה – תתעורר אצלי בעיית הזיכרון, שאינה תלויה דווקא בגיל. מיהו שר הדתות? מי השר לענייני התיישבות? (דווקא את שר החקלאות אני מכירה – אלון שוסטר. סוף סוף אחרי שנים רבות, שר חקלאות שידאג לחקלאות הישראלית). בטוח לא אזכור מיהו השר לענייני המים (האם זה יוסי כהן, שאנו מכנים יוסי מים?), ואיזה עוד רבע תיק הצמידו לו? יכול להיות שזה ההשכלה הגבוהה?

לוי אשכול, להבדיל, היה איש ציבור במשך שנים רבות, עוד לפני שהיה שר בממשלה וראש הממשלה. הוא היה קשור בכל נימי נשמתו לרעיון ולמימוש של ההתיישבות, והכיר את חשיבות המים לחקלאות ולהתיישבות. מספרים עליו, שבכל סיור שהיה מקיים היה נעצר ליד איזשהו מפעל מים, כדי להכיר אותו, כדי לטעום ממימיו וכדי ליהנות מרגעי נחת. והוא אפילו לא היה השר לענייני המים...

חג שמח! תמר וולפין

אלק קולינס

ראיינה: נורית אורן

אין פה הרבה אנשים, שלא מכירים את אלק. אבל לא הרבה יודעים שאלק חגג השבוע 90 שנה! בביתו, בחוג מצומצם, כיאה לימים טרופים אלה, עם הבנים והנכדים שחיים בישראל ובעזרת הזמן - עם אלה שבחו"ל.

מזל טוב, אלק. הבהלת אותנו לפני כמה שבועות והכנסת חצי קיבוץ לבידוד. מה קרה? איך אתה מרגיש היום?

אני מרגיש טוב מאוד והרגשתי טוב גם אז. יום אחד קמתי עם חום גבוה. לא עברו כמה דקות וכבר חיכה לי אמבולנס בחוץ, שגילי הזמין. האמבולנס היה משנות השלושים אולי, ועד שהגעתי לביה"ח הייתי חצי מת, כי הוא קפץ על כל בור בכביש. הגענו למיון, שם החליטו להשאיר אותי בבידוד לכמה ימים ועשו לי בדיקת קורונה. הכניסו לי מקל ארוך (מטוש) באף, פה ופה וגם פה... שכמעט יצא דרך הראש. קפצתי מהכיסא מהכאב. הבדיקה הראשונה יצאה חיובית, כלומר רע. כשאתה בבידוד מטפלים בך אנשים עם כל כך הרבה בגדים עליהם, שאתה לא יודע מי זה. זה יכול להיות גם מיקי מאוס. אחות אחת שאלה אותי מאיפה אני. כשאמרתי שאני מכפר הנשיא, היא אמרה שגם היא גרה שם כבר שנתיים בצריף (בקרוונים) ועובדת בביה"ח. (זאת היתה, עמית צ'רטוף.)

בערב הבא הם עשו שוב את הבדיקה האיומה הזאת, והייתי 100 אחוז בסדר. אמרתי להם שאני אמות אם יעשו את זה בפעם השלישית. בסוף החליטו לשלוח בדיקת דם לרמב"ם במעבדה רצינית ובטקסי מיוחד. הבדיקה יצאה בסדר והכניסו אותי לחדר רגיל עם ארבע מיטות בצפיפות איומה ובתנאים קשים. עוד יום אחד שם, באמת הייתי מת. עד שהגיע מכתב השחרור, גילי חיכה לי 4 שעות בחוץ, כי פחד להיכנס לביה"ח. כשחזרתי הביתה, שיחררו את כל מי שנכנס בגללי לבידוד במשק. את הנכד שלי, מורני, שהוא מ"כ בצבא, הכניסו לבידוד בחדר עם 12 מיטות, כי נפגשתי איתו יום קודם, ושיחררו רק אחרי 5 ימים.

זה סיפור הקורונה שלי, ואם מישהו שוב יתקרב אלי עם המקל הזה הוא יקבל את זה בלב! לא אתן להם להכניס את זה שוב באף שלי. אסון לאומי.

מה עשית בחודשיים של הסגר?

אני הייתי בסדר גמור, ישבתי רוב הזמן בבית כמו ילד טוב. הלכתי לפעמים למרכולית רק עם מסכה! יש לי מסכה באוטו, בקלנועית, ובכל מקום. הלכתי למשרד לסדר שם דברים, הייתי אצל עדנה בבית יונתן פעמיים ביום ודיברנו

דרך החלון עם שני טלפונים. שנינו לא שומעים טוב והיה קשה. הייתי בכל המופעים והטקסים, איזה יופי. הדיירים כל כך נהנו, שיגעון. דפנה המנהלת אמרה שהיא לא מכירה אף קיבוץ, שעשה כל כך הרבה פעילויות לבית הסיעודי כמו אצלנו. הכי טוב היה ריקוד התינוקות. 10 תינוקות וכולם שלנו...

ספר לי בקיצור נמרץ איך הגעת לכפר הנשיא?

נולדתי בלידס, אנגליה. הצטרפתי לתנועת הבונים בגיל 13. המשכתי עד גיל 17. אז הלכתי לאוניברסיטה ולמדתי הנדסת בניין, כי חשבתי שבארץ ישראל זה יותר חשוב. אחרי שלוש שנים הייתי צריך עוד שנתיים פרקטיקה כדי לקבל את התואר. הצטרפתי לחברת ענק והם הציעו לי לעבור לחוות בוולס, ששייכות ללורד אחד מבני משפחת המלכה. הם רצו קבוצת מהנדסים שיטפלו במגדלי התחמין, הרפתות ומחסני התערובת שם. יצאנו קבוצה של חמישה חברים ועשינו כיף חיים, שעדנה לא תשמע... היה לי שם חבר שהתחיל לשתות ולא ידע להפסיק. הוא עשה לי הרבה בעיות. אחרי שנה וחצי בא שליח מכפר בלום לגייס אותי לתנועה. הבונים רצו שאבוא להדריך אצלם. הרעיון היה להקים חווה באירלנד כי שם לא היתה חובת גיוס לצבא. אמרתי למנהל החברה שלא אוכל לסיים את הפרקטיקה. כששמע את זה מנהל אחר, יותר גדול ממנו, מורמוני, שאני רוצה לעלות לישראל, הוא התפעל ממני, הזמין אותי ללונדון והבטיח לוותר על הזמן החסר לי ולתת לי את התואר. הוא ביקש שאעזור לו להקים סניף של החברה בארץ.

בלונדון הייתי ראש הצופים של התנועה ועדנה היתה אחראית על כל שכבת הבונים בבריטניה. מקס מדר היה אחראי על קבוצת הבוגרים. שלוש או ארבע שנים עבדנו בתנועה בלי ללכת להכשרה. כשהגיע הזמן לעלייה, התחתנתי עם עדנה והקמנו גרעין שהיה מיועד לעמיעד. אחרי ניסיון קצר בעמיעד חזרנו לאנגליה, כי החיים שם לא מצאו חן בעינינו. באנגליה פגשנו את השליח שמואל חצור, שהציע לנו להקים גרעין חדש. קראנו לו ה' כי כבר היו גרעינים א' ב' ג' ד'. גייסתי 100 איש שרצו לעלות איתנו. שמחה היתה הראשונה שהצטרפה אלינו. המשימה שלנו היתה להקים קיבוץ בדרום. בגלל השיר "הי, דרומה לאילת" התאים לנו להיות גרעין ה'. בסוכנות אמרו לנו שאנחנו האנגלים נמות מחום בדרום, שנלך לגליל. הציעו לנו כמה הצעות ובסוף הגענו לכפר הנשיא.

מה עשית כל השנים בכפר הנשיא?

כשהגעתי למשק ב-1957 אמרתי שאני מהנדס ורוצה לעבוד בתכנון. ג'ו ריפקינד, מרכז המשק, אמר לי, טוב, אבל קודם תכיר את ענפי הקיבוץ. ביום הראשון נשלחתי לעבוד בבריכות הדגים עם יוחנן סלע. בחמש בבוקר יצאנו לבריכות, יוחנן שם אותי באיזה פינה ואמר לי שאני צריך לאסוף את הקרפיונים, שברחו מהמשלוח ולזרוק אותם חזרה לרשת. כל מה שידעתי על דגים הוא הדג שאמא שלי הגישה לי בצלחת. במשך כל היום תפסתי אולי שמונה דגים, כל אחד שני קילו, אחרי שנרטבתי וחתכתי את הידיים. יוחנן נעלם.

בסוף היום אמרתי לג'ו שאני לא חוזר לבריכות. ג'ו אמר שאין בעיה ושלח אותי למשלוח עופות בלול. שם הייתי צריך לרוץ אחרי התרנגולות, לתפוס ארבע בכל יד ולשים אותן בכלוב. לא היה לי ניסיון עם בעלי חיים וחקלאות כי לא הייתי בהכשרה. בסוף אותו משלוח ב- 4:00 בבוקר הכינו לנו ארוחה. ומה נתנו לאכול? עוף. אמרתי - לא תודה. העוף היחידי שהכרתי היה העוף של אמא שלי בצלחת. אחרי יומיים אמרתי לג'ו שלא אוכל להמשיך בלול. ג'ו אמר: בסדר, אני צריך מהנדס שיסדר את חבילות הקש על העגלה. עבדתי עם אייבן. הוא זרק לי חבילות ואני בניתי אותם לאט לאט על העגלה, ישר כמו מהנדס. אייבן, חבר טוב שלי הרבה שנים, לא הפסיק לצעוק עלי עד שבאילת השחר שמעו אותו. זה היה סוף ההתנסות שלי בחקלאות. למזלי, מרכז הבניין אז, גבריאלי, בדיוק עזב לאמריקה בעקבות בחורה שפגש. לפני שנסע, נתן לי תיק אחד שבו כל הניירות של ענף הבניין. מאותו היום ועד השנים האחרונות, בערך 60 שנה, הייתי מרכז בניין. כשהקיבוץ הופרט הפכתי ממרכז למנהל מינהל ומשק. בניתי הרבה בתים בקיבוץ דרך משרד השיכון, עד ששמואל חצור שלח אותי למועצה האזורית. שם הייתי מהנדס הוועדה המקומית במחלקת תכנון במשך 11 שנים. בגיל 67 פיטר אותי גזבר המועצה וחזרתי הביתה לעבוד בבניין.

אלק, אתה יודע מה זה "don't Alec me" ?

זה דודו המציא. אנחנו חברים טובים, אבל לא הסתדרתי איתו, כי הוא דיבר על דברים שלא הבנתי ואני דיברתי על דברים שהוא לא הבין. כנראה, שזה – "אל תספר לי סיפורים" או משהו כזה. אבל מי בעצם חינך אותי בקיבוץ? מייקל דוארי. הוא היה מלך. יותר מתאים להגיד don't Michael Doari me. הייתי מהנדס, אבל למדתי ממייקל איך לטפל במוסדות המדינה. הוא הפך את העולם עד שהשיג מה שרצה.

מה עדנה עשתה במשך השנים?

עדנה היתה כמה שנים מטפלת בכיתת אייל עם בלה דיוויס ועם אדם המורה. בגלל שהיתה מנהלת בתנועה, שלחו אותה ללמוד הוראה באורנים, אחר כך BA ו- MA באוניברסיטת חיפה. היא הצטרפה לצוות העצום והרציני של מורי האנגלית בעמק החולה. בערך 40 שנה עבדה בכפר בלום והילדים נורא אהבו אותה. אחרי הפרישה היא התנדבה בביה"ס מבוא הגליל. בגלל שכיתת אנגלית היתה במקלט, היא הפסיקה כי לא יכלה לעלות ולרדת את המדרגות.

אתה מתגעגע לקיבוץ הישן?

קצת כן וקצת לא. אהבתי את הקיבוץ הישן. היו לי חיים טובים, החברה, התרבות, הזיגים עם אדי ביום ובלילה, לא היה כסף, אכלנו בחדר האוכל, קיבלנו לימודים, קיבלנו בית, הכול היה טוב. אחרי עליית הליכוד התנאים השתנו. הבנתי שלא נוכל להמשיך ככה, והגעתי למסקנה שאם לא נשתנה, נהפוך לבית אבות. תמכתי בכל השינויים.

אני רואה היום ב"לב הקיבוץ" מלא אנשים צעירים וילדים. אחרי שבמשך שנים חדר האוכל עמד ריק, המקום חי בגלל השינוי..

ספר על הבנים שלך.

יש לי ארבעה בנים הכי טובים בעולם ויש לי מזל גדול. הבנים נשואים לארבע נשים נהדרות. כל הבנים והנשים הם חברים מאוד טובים. זה לא ברור מאליו. אלדד וג'ו גרים בניו זילנד. דרור ודייל באוסטרליה. אורן ותמר בקיבוץ הסוללים וגילי ושרית בכפר הנשיא. הם מפוזרים בכל העולם אבל הם בקשר מצוין. כולם מתקשרים אלי לפחות פעם בשבוע. יש לי 11 נכדים ושלושה נינים ורביעי בדרך. יש לי קשר קרוב עם כולם. גם לכל הנכדים יש קשר אחד עם השני. אם אני עושה שגיאה מצחיקה בעברית (ויש הרבה פנינים כאלה) מיד כל הנכדים יודעים על זה וצוחקים עלי. בנוסף לכך אורן וגילי נשואים לבנות משק, והמחותנים שלי ג'נט, קולין ואריה ו. הם מגרעין ה'. את מסיבת ה- 90 אירגן ניר, הנכד, והכל היה כל כך מוצלח. זה משהו יוצא דופן.

שאלה אחרונה. מה תעשה כשתהייה גדול?

חה חה חה, רציתי להמשיך לעבוד, אבל לא נתנו לי. לפני חצי שנה עשו לי מסיבת פרידה, אבל שמרתי על המשרד. אני עושה שם דברים שקשורים לשיוך דירות ומייעץ לאנשים בנושא מכירת בתים והמינהל.

אני אוהב ארכיאולוגיה אבל לא יכול ללמוד מחוץ לקיבוץ בגלל הביקורים אצל עדנה. אני פעיל במפגש בחוג האינטלקטואלי של הגברים עם קולין ובחוגי הסטוריה ומוסיקה של מקס. אני משוגע על ספורט, מת על טניס אבל הרופא לא מרשה לי לשחק. אני רואה הרבה טניס, גולף, סנוקר, רגבי, פוטבול ויכול לשבת כל היום מול הטלוויזיה לראות ספורט. אני משחק ברידג' ושח במחשב. בגלל שקיבלתי מכה בברכיים קשה לי לקום מהכיסא. דרור אמר לי: אוי ואבוי אם תפסיק ללכת. יש לי קלנועית אבל אני הולך גם על שתי רגליים. אני אופטימי.

מה לאחל לך, עד 120? זה עוד מעט.

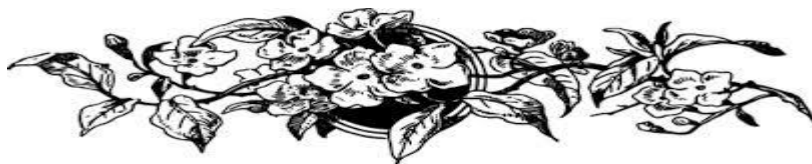
בואי נדבר על 100 ואז נלך הלאה.. אבל אני יכול להמשיך לדבר, יש לי עוד המון סיפורים. אז רק עוד אחד:

לא הייתי בצבא בבריטניה וגם לא בצבא שלנו כי גרנו ביישוב ספר. גם לא הכרתי את הז'רגון הצבאי, רק ידעתי ש"קודקוד" זה קצין גבוה, אבל בשנות השמונים הייתי קצין שקשור לאו"ם. מה זה קצין? נתנו לי מדים יפים, והוציאו לי מאיזו מגרה שיש בה כל מיני דרגות, דרגת סגן אלוף קוקוריקו. זה היה מאוד מרשים, אבל כמובן לא אמיתי. הסתובבתי עם זה מאוד גאה. במשך היום ישבתי עם האו"מניקים האוסטרלים והשוודים מול סוריה, שתיתי איתם ויסקי ואכלתי כמו חמור. בלילה ישנתי במוצב צבאי קרוב. החיילים שם חשבו שאני באמת קצין. יום אחד מפקד המוצב היה צריך לחזור הביתה וביקש ממני להחליף אותו והבטיח שאין לי מה לדאוג. באמצע הלילה צלצל הקשר.

רב סמל ממוצב אחר ביקש ממני, הקצין האחראי, לשלוח לו דחוף שמונה "גפרורים". אמרתי לו: למה שמונה? יש לי קופסה מלאה, אם צריך.

מיד הגיע אלינו איזה חייל אדום מכעס ושאל מי אני, ומה אני עושה שם? אמרתי לו שאני שייך לאו"ם. הוא הבין והזהיר אותי שלא אעז לגעת יותר בקשר.

אלק נשאר תמיד אלק. רק בריאות ובכל זאת – עד 120.

Make Love Not War

Yoko Ono

Make love, not war,
I know youve heard it before.
Make love, not war,
I know youve heard it before.

Love is the answer,
And you know that its true, oh yeah, oh yeah.

Make love, not war,
I know youve heard it before.

מגילת רות – מגילת האחרות, או לכי מכאן רות

1. ישנן שתי מגילות בתנ"ך שעוסקות בשאלת ה"אחרות" כהוויה קיומית. בשתייהן אלוהים איננו פועל אלא בני אדם. באחת, אלוהים איננו מוזכר כלל, בשנייה הוא איננו פעיל. אחת מאוד "גלותית" האחרת מאוד "ישראלית". שתיהן עוסקות באופן נמרץ בשאלת ה"אחרות" ושתיהן קרויות על שם הגיבורות הראשיות. אך המוטיבציות המסתתרות בתוך כל אחת מהמגילות הן שונות ואולי אף הפוכות. האחת, מגילת אסתר, בוחנת האם ואיך יהודים כמיעוט יוכלו להתקבל במדינה שבה הם ה"אחרים". והשנייה, מגילת רות, שואלת האם וכיצד אנו מקבלים את האחר השוכן בתוכנו.

2. כבר בפרק הראשון במגילת רות אנו מוצאים שני מצבים של גרות. האחד, ישראלים שנודדים לשדי מואב וחווים שם על בשרם את חווית ה"אחרות". ורות המואביה בבית לחם יהודה והאופן שבו התקבלה שם.

3. **הערה רכלנית:** חז"ל רומזים לכך שדוד וגולית קשורים זה אל זה עוד טרם לידתם. בספר שמואל ב פרק כא מזוהה גולית כבן הָרָפָה. במסכת סוטה מזהה התלמוד הבבלי את "הָרָפָה" עם עֶרְפָה, גיסתה של רות המואביה, אם סבו של דוד. בכך הופכת ההתמודדות בין דוד לגולית לסוג של סגירת מעגל. רות וערפה שנפרדו כאשר רות דבקה בנעמי, נפגשו שוב זו עם זו והתעמתו באמצעות דוד וגולית.

4. אלכה נא השדה

אֶלְכָה נָא הַשָּׂדֶה וְאֶלְקָטָה בַּשִּׁבְלִים אַחֲרֵי אֲמָצָא חֵן בְּעֵינָיו; וְתֹאמַר לָהּ לְכִי בְתִי. וְתֵלֶךְ וְתִבֹּא וְתִלְקָט בַּשָּׂדֶה אַחֲרֵי הַקָּצִירִים;
מגילת רות פורשת לעינינו, באופן מרהיב ומפורט כבמחזה, את אורח החיים החקלאי שהתנהל פה פעם. תמונה מפורטת שעולים ממנה ניחוחות של חיטה וקציר, אלומות ולקט. ואם מתרחקים מעט ומתבוננים מלמעלה התמונה נראית כמו ציור של פיטר ברויגל, עם קוצרים שנחים בצל עץ רוטט ומהביל תחת שמש צהריים קופחת. פרק ב' הוא בעצם סוג של אקספוזיציה למחזה החקלאי שעוד מעט ייפרש לפנינו בכל תפארתו...

5. "אבל חכו, חכו רק רגע אחד" אומר לנו הפרק "בואו ותכירו את דמויות הגיבורים לפני שאנחנו מתחילים". וכל כך מתאים כאן שיר הפתיחה מ"עוץ לי

גוץ לי" שכתב שלונסקי, זה שאברהם חלפי שיחק בו את ה"אישון", כפי שקרא לגמד שלונסקי המכונה לשונסקי על שום לשונו המלהטטת: "קהל נכבד, ברגע זה/ מתחיל סיפור המחזה, / וזה הרגע לגלות/ את הנפשות הפועלות;/ כלומר, מה שמו של כל שחקן/ ולמה הוא מופיע כאן, / אבל ברמז! רק קורטוב! / ועם תוספת: בוקר טוב! בוקר טוב!..."

ואז הם באים ועולים אל במת השדה אחד אחרי השני ומציגים את עצמם לפנינו. את רות אנחנו כבר מכירים וגם את נעמי משדה מואב. אבל הנה באים ועולים גם בועז גיבור החיל והנערים בעקבותיו. ורות ובוועז עוד רגע פוגשים זו את זה וכבר הנשימה נעצרת ואפשר להתחיל...

6. אבל רגע, חכו רק עוד רגע קט. לפני שמתחילים, עוד דבר קופץ לעין. לפעמים התנ"ך מזכיר לנו שכונה שבה השכנים באים לבקר איש את רעהו. וקורה שכאשר שני ספרים שוכנים זה ליד זה, כותל אל כותל, יוצאים כמה פסוקים מספר אחד והולכים לבקר בספר השכן.

ואל פרקנו הנחמד פרק ב' יצאו כמה פסוקים משיר השירים והתדפקו בדלת "טוק טוק טוק" הם דופקים, ובוועז איש החיל קורא בקול גדול "פתוח!" כמו היה השחקנית חנה מרון ב"קרובים קרובים", והפסוקים נכנסים ואומרים "שלום קפצנו לבקר ולהכניס קצת אהבה, כי אחרי הפתיחה המדכאת עם כל הכיליון ומחלון האלה, באמת מגיעה לצופים האומללים במחזה קצת אהבה", "בבקשה היכנסו" צוהלים לקראתם פסוקי מגילת רות "אהבה היא תמיד תבלין טוב...".

ואז הם נכנסים כל הפסוקים מ"אלכה נא השדה ואלקטה בשבילים אחר אשר אמצא חן בעיניו..." מתבוננים בתמונה הנפרשת לעינינו ואומרים "אהלן וכמה שנחמד פה". וכבר גם אנחנו הצופים במחזה נרגעים מהמתח והחרדה מפני הבאות, מתרווחים במושבינו, ועכשיו סופסוף באמת כבר אפשר להתחיל:

"ויאמר בעז לנער, הנצב על הקוצרים: למי הנערה הזאת?..."

ובום! כבר את אי אפשר לעצור את מה שיקרה עוד מעט. נלכדנו בפנים. בכל נימי נפשנו אנחנו לכודים בתוך המחזה. גאון המחזאי שכתב את המחזה הזה. אני אומר לכם. גאון.

7. ואהבתם את הגר כי גרים ה'יתם בארץ מצרים. (דברים י יט)

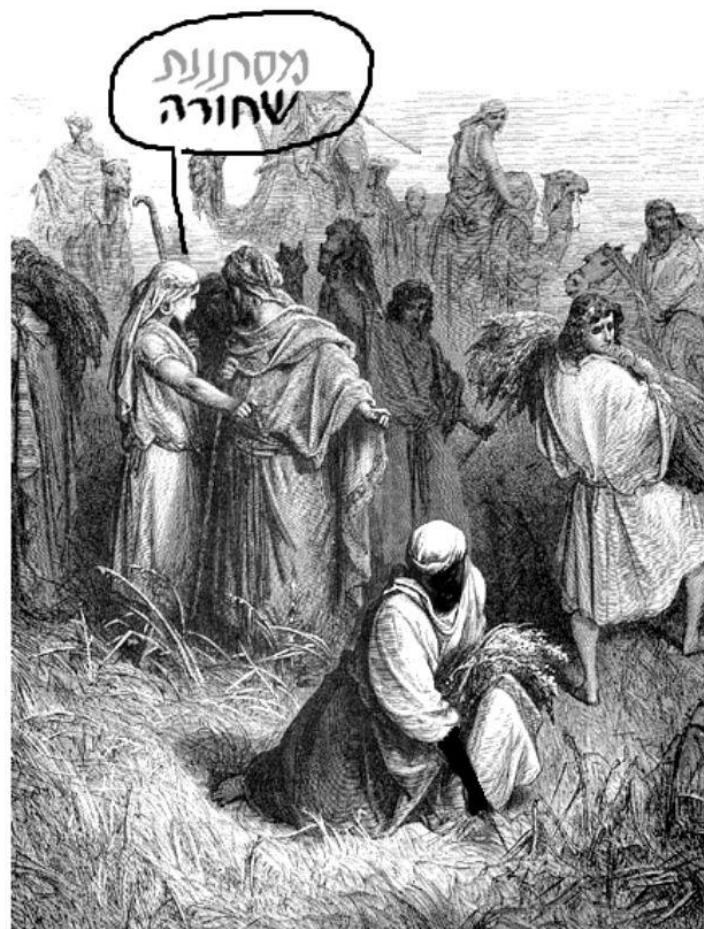
למעשה אין טעם לנבוא בתנ"ך ולשוטט נבון ונפעם בתוך כל העושר הטמון בו, השמור למי שמחפש אותו, בלי שאתה משליך בסופו של יום את הכתוב גם על מה שמתרחש היום בחברה ובמדינה, בה אנו עושים בעמל רב את מה שעשו האנשים גם אז. כלומר מנסים לנהל את חיינו ביושר ובבטחה בין ובתוך האירועים והאסונות שהעולם מפיל אותנו אל תוכם.

אחד הדברים המכאיבים ביותר, כאשר מסיימים לקרוא את מגילת רות, זה לגלות עד כמה הרחקנו מהרף הגבוה שהציבה המגילה ליחס אל הגרים.

אנחנו לא רק הרחקנו, אנחנו ממש נרתעים מהרף הזה. היחס הבוטה לגר, לזר, לאחר, מוכיח עד כאב כמה שכחנו שגרים היינו בארץ מצרים. אם פעם היינו אומרים שקשים גרים לישראל כספחת. היום כבר אפשר לומר ללא צל של ספק שקשים ישראל לגרים כספחת.

8. אילו הייתה רות המואביה מבקשת להצטרף היום לעם ישראל, הייתי מציע לה לא לחשוב על זה בכלל. הייתי מזהיר אותה בַּקֶּשֶׁר שלא תנסה להצטרף. היא עוד עלולה להיות מוכרזת "סרטן בגוף האומה". היא עוד תמצא עצמה לכודה בדירה נעולה בוערת באש. ובסוף יום העבודה של משטרת ההגירה היא תילכד בכף ותועבר עם הקציר היומי של מהגרי עבודה לא חוקיים אל הגורן, מתקן כליאה חולות. ולאחר מכן תגורש בבושת פניה השחורים למדינה שלישית.

רות איך אני נשמע עבור? רות האם שומעת?
עמי לא עמך. ואלוהי לא אלוהיך.
לכי מכאן לכל הרוחות.
רות סוף!

נפגשים במפגש

לפני שבועיים פתחנו מחדש את דלתות המפגש לפעילות חברתית, תחת הנחיות של משרד הרווחה.

החזרה לשיגרה דורשת מאיתנו סדר יום ויציאה מהבית ואינה קלה לכולם. אנו משתדלים ליצור במפגש אווירה מרווחת ובטוחה ולומדים יחד את ההתנהלות החדשה. מצד שני אני רואה חברים רבים ששמחים על ההזדמנות לפעילות ותעסוקה ובעיקר למפגש עם חברים.

התחלנו בפעילות מצומצמת ואט אט אנו מוסיפים מפגשים, חוגים ועוד.

ארוחות בשלב זה עדיין לא מתקיימות במשותף ובקרוב מאוד נוכל גם לחזור ולאכול יחד, נעשה זאת בהתאם להנחיות המתקבלות.

חשוב לציין שעלינו להמשיך ולפעול בהתאם להנחיות. כתוצאה מכך אנו נאלצים להתמודד עם שינויים רבים... שינויים בהתנהלות שלנו במרחב הקיים, שינויים בחלל הפעילות, שינויים בהתארגנות שלנו – ואני מבקשת שתמשיכו לקבל זאת בהבנה ובשיתוף פעולה, למען ההנאה וההצלחה של כולנו.

התחלנו עם שיעורי התעמלות עם טל חייט... התמתחנו וקילפנו שכבות של חלודה שהצטברה במהלך השהייה הממושכת בבית.

הוספנו את חוג המוסיקה עם מקס, חובבי האופרה נהנו מהתכנים האיכותיים שמקס יודע לספק לנו.

השבוע חזר לפעילות חוג תנ"ך עם תרצה.

בשבוע הבא יחזור גם חוג ספרות עם תמר- שעבר לשמחתי לימי חמישי בבוקר.

קבוצת דיוני גברים מתארגנת לחזרה לפעילות בחודש יוני – פרטים אצל פול בילגורי.

**** בחודש יוני תפתח סדנה ייחודית בנושא יצירה וחברותא (בנושאים המעסיקים אותנו בימים אלה):**

הסדנא תונחה ע"י אופירה פלטיאל – מטפלת מוסמכת באמנות, אשר מגיעה אלינו מהצוות המקצועי של עמותת וותיקי הגליל.

הסדנא תחשוף לאפשרויות יצירה שונות כגון: קולאג', צבעי אקריליק, חימר ועוד ותזמין את המשתתפים ליצור בדרך הנכונה להם.

יצירה בחברותא מאפשרת, בנוסף לשיחה, דרך נוספת ומיוחדת לתקשורת. תקשורת בין אדם לעצמו ותקשורת בין המשתתפים. האומנות מאפשרת לתכנים לא מודעים לבוא לידי ביטוי ובעזרת התבוננות והעמקה בהם לגייס את הכוחות הרצויים לשינוי.

הסדנא תכלול 4 מפגשים, אחת לשבוע, בימי ראשון בבוקר במהלך חודש יוני בתאריכים: 7/6 14/6 21/6 28/6

**** הסדנא פתוחה לכלל הפנסיונרים – ומתאימה לכולם - מוזמנים להצטרף ! ** הסדנא תתקיים במפגש ללא עלות ! אך יש צורך להירשם מראש !!**

מעוניינים מוזמנים לשלוח לי מסרון לטלפון: 054-2882573 או להגיע למפגש בימי הפעילות להרשמה.

**** הסדנא מומלצת מאוד ! כמו גם המנחה!! אופירה העבירה סדנאות בבית ותיקי הגליל ובקיבוצים באיזור, אני שמחה ומתרגשת על כך שניתנה לנו ההזדמנות לחוות אותה אצלנו במפגש ומזמינה אתכם להירשם לסדנא – מספר המקומות מוגבל (כמובן).**

בשבוע הבא, בימים ראשון, שלישי וחמישי, בין השעות 10:00-12:00 במקביל לפעילות המאורגנת, המפגש יהיה פתוח למפגש חברים, קפה ומאפה, ונקיים בחוץ:

GRAGE SALE – מכירת חומרי יצירה שונים ודברים נוספים שאנו מעוניינים לפנות ממחסני המפגש: בדים, צמר, כלים ועוד כל מיני.

הדברים ימכרו במחירים נמוכים וסמליים להנאתכם – וההכנסות כמובן עבור המפגש.

מוזמנים להגיע ולפשפש...

אני מאחלת לכולם חג שבועות מרענן ושמח, וסוף שבוע נעים!!

ניפגש במפגש,

שיפי

ימי הולדת 29.5-4.6

29.5 אביגיל בכר

30.5 רימונד סולומון

רונית הרמץ

יעל-ג'יה אלף

1.6 לן ויינטראוב

2.6 שרה דבולט

ליאת חן – בת 40

יהלי טיקוצ'ינסקי

31.5 עודד פלד – בן 70

זינה קציר

אביב רוזנקרנץ

3.6 אלונה כרמי

72

אם יש לכם זמינות, רצון,
רעיונות והמון מוטיבציה
דברו אלינו.

ועדת תרבות
רתם איילון (0508811458)

חג המשק 72
הולך וקרב

זאת ההזדמנות!

להיות בצוות חג המשק
! 2020

משולחן העורכת

רות / חלי ראובן

כל אישה צריכה לעשות לה בתוכה
רות אחת כזו, שלא תעזוב אותה לעולם
שתתמסר לה עד כלותיה
שתדע לאמר לה בכל עת, "כי אל אשר תלכי אלך
ובאשר תליני – אליו, עמך-עמי ואלוהיך – אלוהי"

אישה צריכה לגדל בת קול כזו, אהבה כזו לעצמה,
נחל שיפכה בקירבה,
כל אישה, צריכה להפרות בה זרעי אמונה כאלו
שיעמדו איתנים, גם כשהלב שלה
מחליק במדרגות ומאבד את כוחותיו
גם כשהיא הורסת את עצמה, למרות כל ההבטחות,
תמיד תמיד צריכה אישה, שתשב בקירבה, רות אחת
שלא תיתן לה להפריד אותה מעצמה
לא בחייה ולא במותה
שתדע לאמר לה, מילים משקמות, שמנשימות בה חיים,

בכל שדה
במרגלות כל גורן, וליד כל איש שתבוא עימו:
"ברוכה את בתי" "היטבת חסדך" "אשת חיל את",
כל אישה צריכה לעשות לה רות, וראות, ורעות, עם נפשה
ולבוא בקירבה בנועמי נועם ועדינות לב

